

Jag har läst

Starchild Skull Essentials

Av Lloyd Pye (e-book, 2010) Starchild eBook:

www.starchildproject.com/Starchild_eBook.htm - 9.95 USD (cirka 68 kr i dagens kurs)

Alla tecken verkar peka på att vi inom kort kommer att få det första vetenskapliga beviset för att det för cirka 900 år sedan levte "aliens" på jorden.

På 1930-talet kröp en ung flicka på 14-15 år in i en "förbjuden" gruvtunnel i norra Mexico, "Copper Canyon"-regionen. Den var förbjuden på grund av rasrisker. Hon hade med sig en stor korg som hon skulle plocka frukt och bär i. Nyfikenheten gjorde att hon trots varningarna kröp in i tunneln. Inne i tunneln upptäckte flickan två skelett. Hon plockade ihop alla delarna och stoppade dem i sin korg för att ta med till skolan. På natten gömde hon dem i en buske. Den natten ösregnade det enormt och skelettdelarna flöt iväg åt alla håll. Hon lyckades dock hitta de båda skallarna som tyvärr var ordentligt skadade på grund av regnet. Resten av sitt liv sparade hon dock dem som ett slags souvenirer från sin resa till Mexiko. Hon dog tidigt 1990-tal. Skallarna hamnade hos ett par som var medlemmar av MUFON (the Mutual UFO Network). De tyckte att den ena skallen såg väldigt konstig ut så de sökte efter någon som kanske kunde hjälpa dem förstå skallen. På så sätt hamnade den hos Lloyd Pye, som redan då gjort sig känd för sina "udda intressen", bland annat om "Big foot" och andra udda humanoider.

Under 12 års tid har Lloyd Pye forskat på skallarna, i enorm motvind från den traditionella vetenskapen och naturligtvis också från kristenheten. För vilka konsekvenser skulle det få, både för kyrkan och för vetenskapen om det visade sig att det faktiskt existerar humanoider som inte till 100% härrör från planeten Jorden?

Kopia från boken

I boken gör Lloyd Pye mycket ingående analyser av skallarna. Det fantastiska är ju att båda kommer från samma tid, vilket Kol14-metoden klart har visat (för 900 år sedan), och de kommer från samma grotta. Pye har haft en del hypoteser som han fått ge upp under studiernas gång.

Pye har många gånger ångrat att han råkade kalla skallen för "Starchild", eftersom det stängt dörrarna till många serösa intressenter. Dessutom har forskningen visat att det inte handlar om ett barn. Bland annat studierna på tänderna. Det fanns två tänder kvar i den lilla bit av nederkåken som

blev räddad efter det häfta regnovädret för 70 år sedan. Experter menar att den typen av nerslitning inte kan förekomma hos ett barn.

Författaren analyserar skallen på alla upptänkliga sätt och jämför med den mänskliga skallen.

How is the Starchild Skull unique?

For one thing, normal human eye sockets are 2" deep and cone-like, with the optic nerve and foramen openings located deep inside. The Starchild's sockets are 0.7" deep, and its optic nerves and foramens are down and close to the inside of the nose. That is a wildly different design. (The dark area on the Starchild's "cheek" was from soil staining during burial.)

Det här är ett exempel på hur han i en stor del av boken ställer de båda skallarna mot varandra och gör jämförelser av detaljer.

En av de första analyserna som görs är om skallen kan bero på en allvarlig missbildning hos en jordmänniska, exempelvis "vattenskalle", progeria (för tidigt åldrande) eller andra sjukdomar eller skador, men ingen av dessa hypoteser visar sig möjliga. Han jämför också med olika primater, chimpanser och andra apor, men det är inte heller möjligt.

Allt eftersom han berättar om de olika undersökningarna känner jag hur spänningen stiger. Vad ska han komma fram till? Boken är på 47 sidor varav en mycket stor del är fotografier av skallarna och delar av dem för jämförelsens skull. Det är ju helt otroligt att det fanns en människoskalle i samma grotta från samma tid, så dessa jämförelser är möjliga att göra.

En enormt intressant iakttagelse är att Starchilds skalle är enormt mycket tunnare men oerhört mycket svårare att såga i. När de ska skära ut bitar för DNA- och andra analyser så berättar han att det tar mellan 200 och 300 drag för att såga i Starchilds skalle mot cirka 50 i den mänskliga skallen.

Bitar av skallarna scannas i elektronmikroskop och resultaten är tankeväckande. "Dessa skillnader är absolut unika", skriver han. Allt med Starchilds skalle är absolut unikt och kan inte finnas på något levande känt väsen på jorden, beskriver han.

Han gör en analys av livssituationen för 900 år sedan och menar att det skulle vara högst osannolikt att en så avvikande varelse som denna skulle ha fått en chans att överleva i en tid när avvikande babisar eliminerades hänsynslöst. Kanske skulle en baby med en eller ett par avvikelser fått en chans, men med så väldigt många avvikelser som denna varelse har är sannolikheten liten att den fått bli vuxen. Det finns ingenting på skallen som stämmer med en mänsklig skalle.

Hur såg Starchild ut?

Pye berättar att olika konstnärer försökt skapa ett ansikte från skallen på samma sätt som de skapar ansikten av neandertalskallar och liknande. På fyra sidor beskriver han dessa olika försök. Det som verkade komma närmast skallens verkliga mått och former var denna.

In 1978 an anonymous lawyer was taken on board a UFO and dealt with grey-type aliens. He came out of that experience with enough memory to commission a bust of a grey to be sculpted. Here, too, are areas of congruence with the Starchild (position of ears, shape of head, eyes set low on face, at mid-nose), and areas of conflict (cheekbones too large, neck too large, upper nose has a dip).

DNA-tester

Den stora motgången Lloyd Pye verkar ha haft är försöken att få DNA-undersökningar till stånd. DNA har kallats "God's handwriting", skriver han. Med hjälp av djupanalyser av DNA går det få fram enormt mycket information. Problemet var att inget av de laboratorier som då, 1999, fanns att tillgå var villiga att riskera sitt rykte på att göra testerna. Om jag minns rätt fanns det så sex laboratorier som hade tekniken för att göra "kriminaltekniska" undersökningar av forntida DNA, d.v.s. äldre än 50 år. Och inget av dessa var villiga att göra ett försök.

Dock, i november 1999, sade sig ett laboratorium i Canada, BOLD, villiga att göra en studie. De både skar ut en bit av kraniet och lyckades övertala Pye att få ta en av de enda två tänder som fanns. För att göra en lång, och för Pye plågsam historia kort, så kom de fram till att DNA bevisade att det var en mänsklig skalle. Eftersom han visste att detta resultat inte kunde vara korrekt på grund av alla de tydliga olikheter som fanns mellan skallen och en mänsklig skalle så gav han inte upp, men under tre års tid hände ingenting. Han kände sig något knäckt och var "nära ruinens brant".

Julen 2002 erbjöd sig en kvinna att finansiera fortsatta studier.

Tidigt 2003 erbjöd sig två forskare att genomföra djupare DNA-studier. Det var de som uppmärksammade Pye på att bitar från Starchild-skallen inte kunde upplösas på samma sätt som den mänskliga. Det hade BOLD inte sagt ett ljud om. Forskarna fick ta till extraordinära metoder för att lösa upp fragmentet för att kunna utvinna DNA. De kom fram till att den mänskliga skallen var från Haplogroup¹ A, en genetisk grupp som var vanlig i Mellanamerika. Starchilds skalle hade DNA från Haplogroup C, som var en annan genetisk grupp från Mellanamerika. Men det intressanta var att det var bara mamman till Starchild som hade denna gen. Det blev inte klarlagt hur pappans gen såg ut. Det blev också klarlagt att de två skallarna inte var släkt med varandra.

Mycket besviken konstaterar Lloyd Pye att laboratoriet i Canada, BOLD, inte funnit det de sagt sig finna. Det kunde inte ha blivit funnet med den teknologi de hade till sitt förfogande, men det sa de inget om. "Så efter stora ekonomiska umbäranden och pinsamheter fick jag upprättelse," skriver han.

¹ <http://en.wikipedia.org/wiki/Haplotype>

Det blev nu klarlagt att fadern inte var mänsklig. Den stora frågan blev nu: Hur långt ifrån mänsklig var han?

Nu har Pye kontakt med ett laboratorium som är villigt att göra de djupa undersökningar som han strävat efter och kämpat för i alla år, men forskarna är anonyma tills resultaten publiceras. Hittills har man kommit fram till att inga signifikanta likheter finns med någon existerande varelse på planeten jorden. Skallen är jämförd med tusentals arter. Fortfarande är bara en liten del av DNA analyserat. Studierna fortsätter.

När resultaten publicerats kommer man att ha en presskonferens och forskarna blir kända för allmänheten. Sen kommer två filmer att publiceras som handlar om hela processen. Pye konstaterar avslutningsvis att om inte de traditionella forskarna vore så uppbundna av rädsla för kritik från konservativa kollegor och varit så utlämnande till den traditionella grundsynen i forskningen som styrs av "Ockhams rakkniv", vilken innebär att om flera olika förklaringar till ett fenomen föreligger, så bör man välja den enklaste av dem, då skulle man idag ha kommit avsevärt mycket längre i studierna. De forskare som arbetat med detta kommer att bli kända för att ha vågat sig in på ett totalt okänt forskningsfält, som kommer att öppna upp för fantastiskt spännande forskning i framtiden.

Det som förundrar mig är hur en person kan brinna så som Lloyd Pye gjort under alla dessa år i sitt sökande efter sanningen om den märkliga skallen. När jag läste tänkte jag, tänk om skallen hade hamnat hos någon mindre envis person, någon som gett upp på vägen, någon som gömt undan den som en rolig souvenir, någon som kanske till och med inte förstått det unika utan kastat den. Tack vare Pyes nyfikenhet, envishet och målmedvetenhet kanske vi här står inför det första vetenskapligt starka beviset på utomjordiskt liv på planeten Jorden. Det ska bli spännande att följa fortsättningen.

Jag rekommenderar varmt att köpa e-boken. Den är en oerhört spännande och tankeväckande läsning och är värd avsevärt mer än 68 kronor ☺.

Pia Hellertz

20 december 2010

Dagen före månförmörkelsen

Detta är ett exempel på Pyes pedagogiska upplägg av boken. Här hjälper han läsaren att förstå hur oändligt litet DNA är.

